

En la memòria de...

...Mª Antonia Martínez

“Hem d'estar al servei del personatge i del públic”

Per Sergi Mira

Com van ser els teus començaments?

Als 8 anys mon pare (Tomás Martínez) em va dir si volia fer una obra "I diuen que el peix és car", perquè necessitaven una xiqueta, a partir d'ací vaig fer monòlegs, poesies, papers de xiquetes,... eren els anys 40. També vaig fer "El Tenorio" amb 15 anys. A la Casa dels Obres (ara Talia) assajàvem de dilluns a dissabte i fèiem dos passes d'obres diferents cada diumenge i cada festa, omplien totes les setmanes, fèiem més de 50 obres en un any i el públic tenia molt bona resposta. La censura venia a revisar els textos i els escots. Treballàvem molt i cobràvem molt poc, no donava per a viure del teatre, alguns s'aprofitaven de la il·lusió dels actors.

A València hi havia molts teatres que han desaparegut, com ara el Serrano, el Russafa, l'Apolo,... quan tiranren l'Eslava vaig plorar

perquè era un teatre molt bonic, primer feren un cinema i ara és una perfumeria.

Entre estrena i estrena de les companyies de Madrid, ens deixaven el Teatre Principal, on feien de tot comèdies, dansa,...i l'Eslava. Venien Rivelles, Conchita Montes, Aurora Bautista, molt bons actors. A València el teatre quasi sempre era en castellà, però en el Teatre Alcázar i en l'Ateneu fèiem moltes en valencià i també quan anàvem de bolos pels pobles.

Parla'ns d'actors i directors de l'època.

A l'Ateneu vaig gaudir molt, el director era José María Morera, era el mestre dels directors, encara no s'havia anat a Madrid, perquè qui volia ser professional s'havia d'anar fora, després va ser Premi Nacional. En el Teatre Alcázar Rafael Ibáñez, era autor i director; vaig fer moltes obres amb ell, jo tenia 15 anys però aparentava major; també estava Juanito López, era molt bo, un gran còmic, si s'haguera anat hauria sigut una figura, perquè ací tots sabem que era impossible viure només del teatre. També vaig fer moltes obres de Gil Albornos como ara "San Ignacio de Loyola", "El petróleo", "Oseas". Amb Paco Terol vam fer "Morena Clara", "El hombre del paraguas", recorde que ens deia "això és alta comèdia".

Quines obres de les que has fet t'han agradat més?

"Anastasia", "Ninotchka", "Terra baixa",... "No n'eren deu?", de Martí Domínguez, l'estrenàrem a l'Eslava i va ser la primera obra sense apuntador; la teníem preparadíssima, però

alguns es va posar molt nerviosos. Jo sempre he tingut molt bona memòria i m'aprenia molt bé els personatges, tenia 19 anys però feia el personatge de mare de qui després va ser el meu marit (Vicent Ombuena).

També has fet televisió, cinema, ràdio,...

En els 50 fèiem ràdio-teatre en Ràdio Nacional, fèiem una comèdia a la setmana i altres programes, signàvem molts papers, però ens enganyaren perquè no ens donaren d'alta, quan em vaig jubilar fa cinc anys no aparegué cap ràdio en la vida laboral. També vaig fer una comèdia en Ràdio València, quan es van adonar que també havia treballat en l'altra ja no em van cridar més. A la fi m'ho vaig deixar perquè m'agradava més el teatre.

També he fet cinema a Madrid i Barcelona amb Eva Lesmes, Carles Pastor o Jaime Rosales, però el cinema no m'agrada perquè és molt lent. Una vegada ens tiràrem tota la nit, fins a les set de la matinada, per rodar un sopar.

La televisió sí que m'agradava molt, vaig començar en "Herència de sang" on feia de la Leo, treballàvem moltíssim, fèiem capítol diari. La primera vegada que em vaig veure a la tele no m'agradà gens, però amb el temps em veia com si no fora jo. A Barcelona vaig fer

"El cor de la ciutat" durant any i mig, i també estiguí molt agust, la gent pel carrer és el públic, tothom em parava, feia un personatge d'andalus que anava de visita i va tindre molt bona acollida. Estava uns dies allà i quan tornava repassava en el tren els capítols de la setmana següent. També he fet altres sèries a Madrid.

Com penses que ha canviat l'ofici de l'actor?

Jo crec que el treball de l'actor o actriu no ha canviat molt, entrar en el personatge es dóna quan el públic entra amb tu, hem d'estar al servei del personatge i el personatge i tu al servei del públic, sense el públic no som res. Els actors i directors han d'aportar la seva visió del personatge.

Mai m'han agradat les entrevistes i anar de gira, a mi m'agrada estar damunt de l'escenari. Quan s'alça el teló se me'n van tots el nervis.

6- Conta'ns alguna anècdota.

En el Teatre Russafa on es feia revista i els diumenges feien contes per als xiquets tipus "Ricardo Corazón de León", amb totes les fotos de les vedettes en les parets, era molt fort.